

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **M. A.**, zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem společnosti HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s., se sídlem náměstí 28. října č. 9, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem poštovní schránka 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 04. 2015, č. j. OAM-147/ZA-ZA05-P17-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-147/ZA-ZA05-P17-2015 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřípustná podle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Žalobce v žalobních námitkách doručených zdejšímu soudu dne 14. 5. 2015 uvedl, že byl správním řízením zkrácen na svých právech, protože prvoinstanční správní orgán nesprávně vyhodnotil obsah žádosti, resp. důvody, pro které opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany, které dle jeho vyjádření spočívají ve společném soužití s jeho družkou, občankou ČR. Zdůraznil, že se jedná o novou skutečnost, kterou se žalovaný vůbec nezabýval a že žalovaný čerpal pouze informace z předchozího správního řízení. Z toho dovodil, že rozhodnutí žalovaného bez meritorního projednání je nezákonné. Byl dále toho názoru, že žalovaný se nezabýval možností poskytnutí doplňkové ochrany včetně skutečnosti, že žalobci hrozí vážná újma spočívající ve správním vyhoštění a zejména pak otázkou porušení jeho práva na soukromí a rodinný život.

K obsahu žalobního návrhu podal žalovaný následující vyjádření:

Samotné rozhodnutí ve věci správního vyhoštění nemůže pro žalujícího znamenat nenahraditelnou újmu, neboť toto rozhodnutí ve svém důsledku přímo nevede k ukončení jeho pobytu a k nemožnosti vyčkat posouzení žaloby, včetně k povinnosti žalujícího opustit území ČR. Žalobní námitka žalujícího proto považuje za účelovou a lichou.

K námitce společného soužití s občankou ČR

Výpověď žalujícího ohledně jeho rodinné situace a soužití s přítelkyní, občankou ČR a jejími dětmi ve svazku blízkém svazku rodinnému vykazuje znaky nedůvěryhodnosti. Žalovaný v této souvislosti se dovolává ustálené judikaturní praxe ve věci. Svůj právní názor opírá o rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2004, č. j. 2 Azs 70/2003, „*jestliže z tvrzení žalobkyně ve správním řízení a jí dodaných podkladů pro správní řízení jednoznačně vyplývá, že není rodinným příslušníkem ve smyslu § 13 odst. 2 citovaného zákona, není v řízení o udělení azylu prostor pro úvahu správního orgánu, zda se v dané věci jedná o případ zvláštního zřetele hodný a postačí, když správní orgán v odůvodnění konstatuje, že podmínky pro udělení azylu podle § 13 splněny nejsou*“. Podle ustálené judikaturní praxe se aplikuje zásada přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Podle judikatury ESLP se posuzuje podle těchto faktorů:

- a) rozsahu v jakém byl rodinný život narušen;
- b) rozsahu vazeb na smluvní stát;
- c) posouzení, zda existují nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu;
- d) imigrační historie dotčené osoby;
- e) důvodů nebezpečí narušení veřejného pořádku.

Zásadním kritériem hodnocení je skutečnost, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý; v takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Namez proti Norsku, stížnost č. 5559/09, bod 70).

Stížnosti osob, které si založily rodinu nebo obdobný svazek až poté, co byl jejich pobyt z určitého důvodu nelegální, jsou tak běžně ESLP odmítány jako zjevně neopodstatněné. „V případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky.“ (z rozsudku MěS v Praze č. j. 4 Az 9/2010 ze dne 24. 2. 2011).

Za rodinného příslušníka občana Evropské unie může být považován i cizinec, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod explicitně nezakládá obligatorní povinnost zahrnout žalujícího automaticky do kategorie rodinného příslušníka. V konkrétním případě, kdy dle svého vlastního vyjádření, žije ve společné domácnosti s přítelkyní, nesvědčí o stabilitě svazku poměřovaných se znaky rodinného soužití. Z tohoto pohledu má stěžovatel důvodné pochyby o účelovosti společného soužití za účelem legalizace pobytu žalujícího. V rozsudku NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, se k otázce rozsahu mezinárodního závazku založeného na čl. 8 Úmluvy vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do rodinného a soukromého života cizince by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury ESLP. S ohledem na shora uvedené argumentace žalujícího považuje žalovaný za lichou.

K námitce neudělení doplňkové ochrany

Žalovaný se dovolává ustálené judikaturní praxe, viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 50/2008 (bod IV): „...k udělení doplňkové ochrany je třeba splnit všechny podmínky stanovené v § 14a odst. 1 zákona o azylu (resp. čl. 2 písm. e) **kvalifikační směrnice**) **kumulativně** – tj. **žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule**“.

Obsahově konformně konstatuje i NSS ve svém rozsudku ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 5 Azs 36/2008, bod IV.(i) , že pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit výše uvedená kritéria.

Země původu žalujícího je z pohledu standardu požadovaných v § 14a odst. 1 azylového zákona hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a žadatel k ní má přístup. To stejné platí i pro situaci, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země (možnost vnitřní ochrany), proto nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 azylového zákona. Správní orgán si pro své zjištění obstaral přiměřené a objektivní informace z informačních zdrojů, které jsou respektovány i justičními orgány. Námitka žalujícího se proto jeví jako nedůvodná.

Ve spisovém materiálu je způsobem právně nesporným doloženo, že žalobce nelze subsumovat do okruhu osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země jeho původu a není ani představitelem žádné rizikové skupiny, a tudíž nebyla prokázána dostatečná míra individualizace jemu hrozícího svévolného násilí vyžadovaná v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. S ohledem na uvedené považuje žalovaný tuto námitku za mylnou a účelově zavádějící.

K námitce nebezpečí vzniku vážné újmy

V souladu s ustálenou judikaturou je žalovaný toho názoru, že vznik vážné újmy v režimu doplňkové ochrany je **vázán na dvě kumulativní podmínky**, a to „...být vystaven trestu smrti nebo být podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, jakož i vážného ohrožení života nebo tělesné integrity“ a na podmínku posouzení míry a intenzity porušování lidských práv. V této souvislosti žalovaný konstatuje, že při hodnocení bezpečnostní situace v zemi původu z pohledu stavu dodržování lidských práv vycházel z průběžně aktualizovaných a objektivně relevantních informací, které jsou respektovány i soudy, tedy že své důkazní břemeno řádně unesl a svůj negociační postoj řádně doložil z relevantních zdrojů uvedených ve spise. Je toho názoru, že tvrzení žalujícího není na místě, protože si žalovaný potřebné doklady pro své rozhodnutí opatřil. Svým jednáním se tedy nedopustil jednání či opomenutí, které by způsobilo žalujícímu zkrácení jeho práv.

K námitce neudělení doplňkové ochrany

Žalovaný se dovolává ustálené judikaturní praxe, viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 50/2008 (bod IV), „...*k udělení doplňkové ochrany je třeba splnit všechny podmínky stanovené v § 14a odst. 1 zákona o azylu (resp. čl. 2 písm. e) **kvalifikační směrnice**) kumulativně – tj. žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule*“.

Obsahově konformně konstatuje i NSS ve svém rozsudku ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 5 Azs 36/2008, bod IV.(i), že pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit výše uvedená kritéria. S ohledem na uvedené považuje žalovaný námitku žalujícího za nedůvodnou.

Ze shora uvedených důvodů je žalovaný toho názoru, že správní orgán náležitě zjistil a posoudil skutkovou podstatu a faktický průběh „azylového příběhu“ žalobce. Úkony jím učiněné ve správním řízení provedl řádně, úplně, včas, při aplikaci volné úvahy hodnocení nevybočil z ustálené judikatury, že se při hodnocení skutkového děje řídil zásadu materiální pravdy a pravidlem formální právní logiky, a že na základě takto zjištěného stavu kvalifikovaně rozhodl. S ohledem na shora uvedené žalovaný považuje žalobní návrh za nedůvodný, proto navrhuje, aby Krajský soud v Brně žalobní návrh proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ve věci mezinárodní ochrany vydaném pod č. j. OAM-147/ZA-ZA05-P17-2015 ze dne 29. 4. 2015 zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 20. 2. 2015. Je státním příslušníkem Turecké republiky, kurdské národnosti, vyznává sunnitský islám a je svobodný. Nebyl nikdy členem žádné politické strany, byl sympatizantem strany BDP. Dne 12. 2. 2013 vycestoval prostřednictvím cestovní agentury letecky do chorvatského, kde zůstal 14 dní. Odtud odjel ilegálně kamionem do ČR, kam dorazil dne 27. 2. 2013. Ohledně důvodu své nové žádosti uvedl, že se jedná o stejné problémy, které uvedl ve své první žádosti, tedy problémy ve vztahu Turků ke kurdské národnosti. O udělení mezinárodní ochrany žádal proto, že již několik měsíců má známost s přítelkyní, která má české občanství. Uvažuje s ní uzavřít manželství, založit rodinu a žít s ní společný život na území ČR. Česká republika je jeho cílovou zemí. Pohovor se jmenovaným byl proveden dne 20. 2. 2015, v něm uvedl, že s družkou S. K. se seznámil v červenci roku 2014, od začátku roku 2015 spolu žijí v pronajatém bytě v Brně. Jeho družka je v rozvodovém řízení, pečuje o dvě děti, nyní ve věku 13 a 7 let, které s nimi žijí ve společné domácnosti a na jejich výchově se podílí. Uvedl, že v případě, že by musel opustit ČR, měla by přítelkyně psychické problémy a zaznamenal i psychickou újmu. Je nemyslitelné realizovat společný život mimo ČR, neboť družka vychovává nezletilé děti, které chodí do školy.

Z průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany opakovaně, první žádost byla podána dne 7. 3. 2013, jejím důvodem byla skutečnost, že měl ve své vlasti problémy v souvislosti s kurdskou národností. Rovněž zmínil obavu ze zadržení tureckou policií v souvislosti s opuštěním vlasti a snahu na území ČR pracovat. Správní orgán na základě šetření v zemi původu i důvodů uvedených žalobcem, rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany, na základě kasační stížnosti žalobce v rámci řízení před NSS byla žaloba odmítnuta.

Dle názoru žalovaného žalobce v současné žádosti uvedl totožné důvody, tedy že měl ve své vlasti problémy v souvislosti se svou kurdskou národností, cítil se jako občan druhé kategorie, který neměl stejná práva jako občané Turecka. Žalovaný konstatoval, že uvedenými tvrzeními žadatele ohledně údajných problémů kvůli jeho národnosti se zabýval již v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, neshledal proto důvod pro jejich opětovné posuzování v rámci meritorního řízení, pokud žadatel neuvedl žádné nové skutečnosti, které by bylo možné v tomto směru posuzovat. Ohledně údajné nové skutečnosti, sice, že má v ČR družku, se kterou chce uzavřít manželství, žalovaný uvedl, že tato skutečnost se netýká změny situace v zemi jeho původu či dalšího vývoje v jeho azylovém příběhu jako takovém, ale pouze a jen jeho rodinného života a partnerských vztahů. Netýká se tedy rozhodně ani důvodu jeho odchodu z vlasti.

Sumarizováním zjištěných okolností doznal žalovaný, že je zcela evidentním a jediným důvodem jeho současné žádosti snaha legalizovat si v ČR pobyt a žít zde s družkou, se kterou se chce oženit. Takové důvody však nelze důvodům pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12, § 13 a § 14, ani důvodům pro udělení doplňkové ochrany dle zákona o azylu podřadit. Žadatel měl možnost legalizovat pobyt v ČR např. z důvodu sloučení rodiny za využití běžných typů pobytů, které dává právní řád k dispozici (např. zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců v platném znění).

Z dostupných informačních materiálů, které si žalovaný zajistil, vyplývá, že v zemi původu jmenovaného (Turecko) nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně se zabýval informacemi získanými o situaci v Turecku, na které soud odkazuje. Vzhledem k tomu, že žadatel o mezinárodní ochranu neuvedl a ani správní orgán nezjistil ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci v Turecku žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné hodnocení předmětné žádosti a jeho obav z návratu do Turecka a která by si vyžadovala nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí ve věci samé, dospěl žalovaný k závěru, že dle ust. § 25 písm. i) citovaného zákona řízení zastaví, jelikož je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Vzhledem k tomu, že předmětná žádost byla shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti bylo dle ust. § 25 písm. i) citovaného zákona zastaveno.

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Posouzení věci Krajským soudem v Brně:

Krajský soud v Brně zdůrazňuje, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je zcela mimořádný institut, jehož smyslem je ochrana cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu nebo případně pociťují důvodnou obavu z hrozby nebezpečí vážné újmy ve věci jejich potenciálního návratu do země původu. Správní orgán tak v případě opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal naplnění podmínek pro zastavení řízení s tím, že se jedná o žádost nepřipustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, dle kterého: *„žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“* Výklad citovaného ustanovení a jeho aplikace ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem je přitom předmětem sporu projednávané věci.

V této souvislosti soud předesílá, že citované ustanovení bylo do zákona o azylu nově doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností ode dne 21. 12. 2007), a to v souladu se směrnicí Rady 2005/85/Es ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“); jedná se tedy o důsledek transpozice procedurální směrnice, kterou Česká republika provedla právě výše uvedeným zákonem s cílem postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Článek 25 odst. 2 procedurální směrnice totiž stanoví konkrétní případy, kdy členské státy mohou považovat žádost za nepřipustnou s tím, že pod písmenem f) je stanoven případ, kdy žadatel po pravomocném rozhodnutí podal stejnou žádost.

Tato výchozí pozice pro posouzení žádosti jako nepřípustné je pak dále rozvinuta v článku 32 procedurální směrnice, který blíže řeší případy opakovaných (následných) žádostí o udělení mezinárodní ochrany v témže členském státě s tím, že tyto žádosti nejprve podléhají předběžnému posouzení. V jeho rámci je pak posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka podle směrnice Rady 2004/83/Es ze dne 29. 4. 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (článek 32 odst. 4). Pokud tomu tak je, mohou členské státy rozhodnout o dalším posuzování žádosti, a to za předpokladu, že dotýčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést tyto nové skutečnosti či zjištění, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek (článek 32 odst. 6).

Ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z díkce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:

- 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
- 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

Ad 1) Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurálních směrnic nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoliv smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Ad 2) Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, www.nssoud.cz „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, www.nssoud.cz, v němž bylo uvedeno, že: „Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.“ Proto pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost

přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, www.nssoud.cz, dle kterého: „...byla-li by matka nezletilé stěžovatelky v dalším řízení před správním orgánem úspěšná, tj. bylo-li by shledáno, že je v zemi původu pronásledována, resp. byl-li by shledán její odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu nebo hrozba nebezpečí vážné újmy, mohla by v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany uspět i její nezletilá dcera.“

Lze tedy uzavřít, že ust. § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.

Soud zjistil ze správního spisu, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky již druhou v pořadí.

Z průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce je státním příslušníkem Turecké republiky, kurdské národnosti, vyznává sunnitský islám a je svobodný. Není ani nikdo z jeho rodiny členem žádné politické strany ani jiné organizace a nikdy nebyl. Má středoškolské vzdělání, vysokoškolské studium nedokončil. Ve své vlasti pracoval jako číšník, později jako manažer v restauraci. Před příchodem do ČR se v posledních deseti letech jak uvedl, zdržoval do října roku 2010 v Turecku, od října roku 2010 do ledna 2013 pracoval a žil v severním I. Od ledna 2013 do února 2013 pobýval opět v Turecku. Dne 12. 3. 2013 vycestoval prostřednictvím cestovní agentury letecky do chorvatského Záhřebu, kde zůstal 14 dní. Poté odjel ilegálně kamionem do ČR, kam dorazil dne 27. 2. 2013. Důvody jeho nové žádosti jsou stejné, jako důvody uvedené v první žádosti, tzn. problémy v e vztahu Turků ke kurdské národnosti. K tomu se přidružila dále jeho známost se S. K., státní příslušnost ČR, matkou dvou nezletilých dětí, která je v současné době v rozvodovém řízení. Perspektivně tvrdil, že se jmenovanou chtějí žít v ČR, uzavřít manželství, vychovávat společně její děti. Známost se S. K. navázal v červenci roku 2014, ve společné domácnosti spolu žijí od začátku roku 2015.

Tato „nová“ skutečnost (známost s družkou a společné soužití) se však netýká změny situace v zemi jeho původu, nýbrž výlučně jeho rodinného života a partnerských vztahů. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, že tyto důvody nelze pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12, 13 a 14 zákona o azylu podřadit. Nad rámec výše uvedeného nutno zdůraznit, že žalobce má možnost upravit si pobyt v ČR právními prostředky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, pokud je pro něho pobyt v ČR příznivější, a to i za předpokladu, že by vyřízení takového pobytu bylo spjato s nutností opustit na čas území ČR. Podrobné zdůvodnění k uvedené námitce (společné soužití s občankou ČR) obsahuje písemné vyjádření žalovaného ze dne 23. 7. 2015, na které v plném rozsahu soud odkazuje a s jehož argumentací se ztotožňuje včetně judikatury vztahující se na uváděnou skutečnost.

Pokud se týká námitky, že žalovaný se nezabýval možností poskytnutí doplňkové ochrany, soud uvádí, že touto problematikou se v šíři zabýval Nejvyšší správní soud, který v ustálené judikatuře (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 50/2008, www.nssoud.cz), v němž rozebírá právní režim a podmínky k udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu [resp. čl. 2 písm. e)], jinými slovy k udělení doplňkové ochrany je povinen žadatel o mezinárodní ochranu splnit kumulativně všechna uvedená kritéria vyplývající z citovaného právního ustanovení zákona o azylu. Z dostupných materiálových podkladů je zřejmo, že Turecká republika je hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu článku 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, žalobci je zpřístupněna. Navíc žalobce může vyhledat účinnou ochranu i v jiné části země (možnost vnitřní ochrany). Právní stanovisko žalovaného je podpořeno objektivními informacemi z informačních zdrojů, které jsou citovány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Učiněným zjištěním je zřejmo, že žalobci nehrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země jeho původu, není ani představitelem žádné rizikové skupiny, nebyla tak prokázána dostatečná míra individualizace jemu hrozícího svévolného násilí vyžadovaná v ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. U žalobce nebyly splněny ani podmínky pro vznik vážné újmy, v režimu doplňkové ochrany neboť nebylo prokázáno, že by byl vystaven trestu smrti nebo podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, jakož i vážného ohrožení života nebo tělesné integrity a na podmínku posouzení míry a intenzity porušování lidských práv. Žalovaný v této části posouzení projednávané věci řádně unesl důkazní břemeno a jeho negociační postoj řádně doložil z relevantních zdrojů uvedených v odůvodnění rozhodnutí.

Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu, soud ve shodě s právním názorem žalovaného uzavírá, že ve věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žadatel neuvedl a ani žalovaný nezjistil ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci v zemi jeho původu žádnou novou skutečnost odůvodňující opětovné hodnocení žádosti jmenovaného, tedy skutečnost, která by vyžadovala nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci. Vzhledem k tomu, že byly ve věci naplněny podmínky stanovené v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla správně shledána nepřipustnou.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. byla zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. listopadu 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová